

Tenir por i no estar espantada

Jenn Díaz

“Està bé tenir por, quan la por ens dóna el coratge i la fúria per aconseguir una tasca que cal aconseguir”. Faig meves aquestes paraules de Carson McCullers, perquè el primer que vaig sentir en signar la meua candidatura per ERC va ser, sí, no ho negaré pas, una por inconcreta i llefiscosa. Ja fa temps que l'escriptura em salva de certa perplexitat, que en els temps que corren, no és poca. **En aquests dies ningú no m'ha demanat explicacions, però jo les vull donar d'alguna manera,** potser per acabar d'endreçar els pensaments. Els qui treballem amb la paraula escrita ja ho sabem: de tant en tant, ens cal el desassossec de l'escriptura per seguir endavant amb el cap més clar.

Tinc por, però no estic espantada. De la mateixa manera que mai hagués pensat que acabaria sent escriptora, tampoc **hagués pensat mai que acabaria formant part de les llistes d'un partit polític.** Quina enveja, pensava, aquells que ho tenen tan clar com per llançar-s'hi: vet aquí. Des del primer moment la literatura ha estat una eina, un enamorament, per desxifrar el món i comprendre'l, i per tant el meu compromís ha estat sempre des de la trinxera de la cultura. Aquest món que se'm presenta incompreensible de vegades se'm fa molt més assumible i concret en la literatura. La segona vegada que vaig repensar la meua implicació i com podia, amb les meves eines, combatre la injustícia, vaig fer-ho a través del periodisme. Sense ser periodista i sempre en clau literària, el *'columnisme'* m'ha permès acostar-me als que sempre he considerat *'els meus temes'* des d'una òptica molt més social, activa, directa; no parlaré d'utilitat, no gosaria, però en els temps de la premsa i les xarxes socials, treballar amb la immediatesa de vegades és més fructífer. Parlar de llibres, de feminisme, d'educació o de maternitat no només des de la ficció ha estat, els darrers anys, un aprenentatge imprescindible per al meu creixement personal.

Ara començo una nova etapa en què obro una porta més. D'alguna manera, deixar la comoditat de l'espectadora i entrar en acció em fa sentir aquella por de la qual parlava al principi, però no estic espantada. **Tants cops com he demanat que les dones formin part de la primera línia social,** tants cops com he demanat que la cultura s'escolli al discurs universal d'una manera natural, no pensava que arribaria la meua oportunitat de formar-ne part. No podia, doncs, quedar-me al marge. **No podia seguir queixant-me, només, des de la meua tribuna,** per més estable i acollidora que m'hagi semblat els últims temps.

L'u d'octubre, però, en té molta culpa, d'aquesta empenta renovada. No diré pas que fa només mes i mig que sóc conscient del meu deure i del meu compromís, no diré pas que abans d'octubre la meua ingenuïtat —que era i és molta— em feia pensar que només podia contribuir al millorament de la societat parlant d'aquells meus temes. Així i tot, no s'ha de negar que **l'u d'octubre vam despertar molts de nosaltres, ens vam sentir interpel·lats** i ens vam prometre que no oblidarem mai més algunes tremolors, la intranquil·litat a què ens van exposar. Des de la defensa dels punts de votació de Sant Andreu de la Barca, on visc, fins a cadascun dels articles que he escrit des de llavors, la meua nova consciència —per dir-ho així— no m'ha deixat descansar. Més de mes i mig més tard, encara dura la dignitat d'aquest poble alçat que m'ha acabat de convèncer, aquest poble que ens va fer còmplices a tants de nosaltres que fins aleshores sempre ens havíem mantingut al marge. L'u d'octubre, i cadascun dels dies que hem viscut des de llavors —l'aturada de país, els empresonaments, les mentides, el desvergonyiment—, m'han donat un motiu més per, avui, prendre partit del moment polític actual.

Ara és el moment, també, dels qui pensàvem que no hi teníem res a fer, que la nostra resistència passiva era prou; que la nostra discreció i la nostra mirada eren productives. La literatura, al cap i a la fi, també m'ha acostat a una realitat, que, en molts moments, se'ns ha tornat insuportable en

aquest mes i mig llarg i feixuc. No negaré, doncs, que les primeres hores, els primers dies, encara ara, si ho penso bé, sento un neguit que no se sap molt bé d'on i cap a on va; és un neguit necessari, humà, que em manté ferma i decidida. Allò que vam aconseguir l'u d'octubre, que no va ser només poder votar i ser conscients del que som capaços si ens unim, allò que vam aconseguir **l'u d'octubre em va despertar de la meva innocència: és clar, que podem combatre la injustícia amb la literatura**; és clar, que podem vèncer amb els llibres i les idees; és clar, que el feminisme és una lluita interminable i quotidiana; és clar, que l'educació és la base de qualsevol futur millor; és clar, però no només. Aquella èpica de l'u d'octubre, aquella nova força meva que desconeixia fins aleshores, no la puc deixar perdre. És clar, que ens seguirem explicant el món des de la cultura; és clar, que el feminisme serà l'eix de la nostra feina. És moment de combatre el cinisme que passeja per les nostres vides amb encara més responsabilitat i devoció. L'u d'octubre em vaig prometre que no oblidaria. És la memòria, doncs, qui m'empeny fins aquí.

Jenn Díaz és escriptora i membre de la candidatura d'ERC a les eleccions del 21-D.